

Ĉapel-deponistinoj

Kelkaj virinoj staras antaŭ juĝisto. Li vokas la unuan kaj diras: "La ŝtato imputas al vi la krimon de prostituado. Kiel vi pledas?"

"Mi ne estas prostituitino," la virino diras. "Mi estas ĉapel-deponistino."

La juĝisto suspiras, kaj vokas la duan virinon. "Vi same. Kiel vi pledas?"

Ĉi tiu virino ankaŭ diras: "Mi ne estas prostituitino. Mi estas ĉapel-deponistino."

La juĝisto vokas la trian virinon kaj diras: "Kaj, mi supozas, vi ankaŭ estas ĉapel-deponistino?"

"Tute ne," diras la tria virino. "Mi estas prostituitino."

"Do," diras la juĝisto. "Almenaŭ vi estas honesta. Diru al mi, kiel staras la komerco?"

"Malbonege," krias la virino. "Tro da ĉapel-deponistinoj!"

Pirato

Pirato eniras trinkejon. La kelnero diras: "Ho! Vi aspektas terura!"

"Ne," diras la pirato. "Mi fartas tre bone. Kial vi diras tiel?"

"Vi nun havas stangetan kruron."

"Nu, iun tagon ni batalis alian ŝipon, kaj mi perdis la kruron al kanono.

Tamen, mi ricevis ĉi tiun stangeton, kaj nun mi estas tute bona."

"Kaj, vi nun havas hokon, anstataŭ manon."

"Nu, iun tagon, ondego balais min de la ŝipo, kaj mi perdis la manon al ŝarko.

Tamen mi ricevis ĉi tiun hokon, kaj nun mi estas tute bona."

"Kaj, vi nun havas okulŝirmilon."

"Nu, iun tagon mi rigardis supren, kaj mevfekaĵo falis en mian okulon.

Tamen mi ricevis ĉi tiun okulŝirmilon, kaj nun mi estas tute bona."

"Ĉu vere? Kiel pro mevfekaĵo vi perdis la okulon?"

"Estis mia unua tago kun la hoko."

Informilo

Januara 2011 - no 01

Lunde la 10-an de januaro 2011, je la 20-a ĉe la unua etaĝo de la stacidoma bufedo

Ni tradukos kaj ludos teatraĵon

Sonia proponas al ni fariĝi geaktoroj.

Lunde la 7-an de februaro:

Ĝenerala Asembleo

Lunde la 7-an de marto:

Mirejo Grosjean, svisa vicprezidanto parolos al ni pri UN

Lunde la 4-an de aprilo:

Venu kun viaj demandoj, lingvaj problemoj ... ni provos respondi al vi. Venu kun viaj malkovraĵoj, lingvaj kuriozaĵoj ... vi prezentos ilin al ni.

Lunde la 2-an de majo:

Christiane Andreea parolos al ni pri la UK 2010 en Kubo

Sabate la 18-an de junio:

Ekskurso

Lunde la 5-an de septembro:

Decidota

Lunde la 3-an de oktobro:

Decidota

Lunde la 7-an de novembro:

Decidota

Laŭzana Esperanto-Societo

Laŭzana Esperanto - Societo

Société Lausannoise d'Espéranto

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte Blanc Maillard * 079 393 32 63

Sekr.: Francisko Randin * 076 411 14 55 - Kasisto.: Sonia Daubercies * 079 649 88 86

La viro por ŝi

Unua parto

de Claude Piron, el *Vere aŭ fantazie*

"Li estas tre malfeliĉa, vi scias."

"Ho jes, mi scias. Mi tro scias. Sed tio ŝanĝas nenion. Mi ne plu povis resti kun li."

"Kial?"

Ŝi rigardis sian amikinojn. Ŝi ĉiam alte estimis ŝiajn opiniojn kaj ne bone komprenis, kial, ĉi-foje, ŝi ne estis certa, ĉu ŝi volas aŭ ne volas daŭrigi la interparolon.

"Mi malestimas lin. Oni ne povas vivi kun iu, kiun oni malestimas, ĉu?"

"Verŝajne ne. Sed mi ne komprenas, kiel povis okazi, ke vi ĉesis lin estimi. Li..."

"Li ne estas viro," ŝi interrompis. "Kaj mi bezonas viron. Veran viron."

"Ne viro, li, ĉu? Tia sportulo!"

"Guste. Ĉiuj eraras pri li pro lia sportula aspekto. Kiam li sportas, li ŝajnas forta kaj kuraĝa, klare, sed fakte..."

"Mi ne kapablas imagi, ke li montriĝas alia en la ĉiutaga vivo. Mi ĉiam trovis lin plej kara."

"Ĝuste. Vi uzas ĝustan vorton. Li estas kara. Li estas aminda. Li estas bonkora. Li estas ĝoja kaj feliĉa. Li ĉiam estas prava. Tio kolerigas min!"

"Mi ne komprenas. Ĉu ne estas agrable esti kun aminda, bonkora kaj ĝenerale prava junulo?"

"Estas plej malagrabla. Oni sentas, kvazaŭ oni estus, ne kun viro, sed kun servisto. Kion ajn mi petas, li faras tuj. Li neniam kontraŭstaras. Li neniam decidas. Ĉiam estas mi, mi, mi. 'Kiel vi volas, mia kara, kiel vi volas' (ŝi diris tion per moka, knabineca voĉo). Tio igas min kolera. Ŝajnas, ke li ne havas propran personecon. Li ne vivas, li obeas."

La amikino ŝin rigardis per brilaj okuloj.

"Nu, al mi tio certe plaĉus," ŝi diris. Kaj enpense ŝi ĝojis pri la fakto, ke li nun iĝis libera.

"Eble vi..." ŝia kunulino komencis diri, kaj malestima esprimo bildiĝis sur ŝia vizaĝo. "Sed tian personecon mi ne elportas. Li estas tro mola. Viro, kiu estas mola, ne estas viro, ĉu? Se li ne kapablas kontraŭstari min, kiel li povus defendi min en la vivo? Viro devas esti forta, kaj forto estas io alia ol kapablo porti kaj levi pezajn objektojn. Forto estas kapablo

kontraŭstari al premo. Mi ne povas diri, ke mi premis lin forte, sed neniam li faras ion alian ol akcepti mian vidpunkton."

En la kafejo, ili sidis ĉe sia kutima tablo. Ili ne rimarkis, ke Ivano, la viro, kiu servis la trinko-dezirantojn, staris kiel kutime malantaŭ ili kaj subaŭskultis. Ĉiusemajne la du amikinoj renkontiĝis tiuloke. Kaj ĉiusemajne ili interesis, kaj, ofte, amuzis lin. Ili ja ĉiam venis je horo, kiam li havis malmulton por fari. Ili estis trankvilaj en sia kutima kafeja angulo. Kaj li ĝojis, ke ili ĉiam tiel interese plenigas tiun por li malplenan duonhoron.

Samkafeje, samtable, samhore, ses monatojn poste.

"Mi aŭdis, ke vi disiĝis."

"Jes. Mi ne povis resti kun li. La vivo ne eblas kun tia ulo."

"Kial? Vi ĉiam diris, ke vi volas virojn tre virajn. Ĉu li ne estas tia?"

"Se vi nur scius! Ne estis eble igi lin agi laŭ miaj deziroj. Li volas ĉiam ordoni. Li volas esti la estro. Mi bezonas liberecon, mi bezonas kontentiĝon. Sed se io ne plaĉis al li, ĉu vi opinias, ke li venis al mi kun propono fari laŭ mia bontrovo? Tute ne. Li volis, ke mi faru laŭ lia deziro."

"Ĉu li neniam konsideris vin, viajn dezirojn, viajn gustojn?"

"Jes, jes, se tio taŭgis por li. Sed ne ĉiam. Se ni havis la saman ideon, ne estis problemo. Sed kiam mi deziris ion, kaj li ion alian, li ne akceptis aliĝi al mia deziro. Li trovis, ke li estas la estro en la paro, kaj ke kiam niaj voloĵ batalas, li devas superforti min."

"Almenaŭ tiu ne estas mola!"

"Li imagas, ke ordoni kaj estri, tio estas agi virece. Sed mi ŝatas viron, kiu havas konstantan konsideradon al la virino, kun kiu li estas. Tiu virisma sinteno estas plej malagrabla. Konstante ŝajnis al mi, ke mi troviĝas antaŭ muro. Muro senporda. Oni ne povas movi lin pli ol muron, oni povas fari nenion, nur sekvi. Li ĉiam antaŭiras, ĉiam proponas, ĉiam decidas, ĉiam organizas. Li igis min senti min infano."

Kiel kutime, Ivano troviĝis malantaŭ ŝi kaj aŭskultis kun intereso, sed nek ŝi nek ŝia amikino rimarkis lin.

"Li ĉiam postulas tion aŭ tion ĉi," ŝi daŭrigis. "Ĉu vi povus vivi kun postulema viro?"

(daŭrigota)